

Og det maa desværre indrømmes ham, at han har gjort Alvor af sin Forelskelse og bekræftet Troen med sine Gerninger.«

Jytte var igen bleven fraværende. Da Fætteren lidt efter gik, fulgte hun ham mekanisk ud.

I Forstuen tænkte hun et Øjeblik paa at bede ham om at ringe hende op, dersom han yderligere skulde høre noget fra Favsingholm. Men før hun kunde faa sig til at sige det, var han gaaet.

Bagefter stod hun længe i Karnappens Blomsterhave, hvor hun i denne Tid saa ofte havde staaet med sine mørke Tanker og stirret over paa Grønningens halvnøgne Træer. Da hun hørte Karsten stikke Nøglen i Forstuedøren, jog det igennem hende. Først vilde hun trække sig ind i Soveværelset; men hun tog sig sammen og satte sig hen i en Stol.

»Du sidder i Mørke.«

»Ja. Skal vi tænde?«

»Ikke for min Skyld,« sagde Karsten, som havde sine Grunde til at foretrække den dunkle Belysning.

»Her er netop hyggeligt. Har her været nogen?«

»Asmus har været her.«

»Naa! Havde din Fætter noget særligt paa Hjerte, eller var det maaske paa Professionens Vegne, han kom her?«

Jytte fik ingen Lejlighed til at svare. Karsten blev i det samme kaldt til Telefonen, der stod i Spise-